

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 34/07-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. apríla 2007 predbežne prerokoval sťažnosť M. S., K., zastúpenej advokátom Mgr. R. T., PhD., B., vo veci namietaného porušenia práva „nebyť stíhaná inak ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, a právo nebyť stíhaná opätovne za ten istý skutok“ podľa čl. 17 ods. 2 a čl. 50 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 4 ods. 1 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Okresného úradu vyšetrovania Policajného zboru B. sp. zn. ČVS: OÚV-329/51-02-04/98 Dd z 9. apríla 1998 (v časti týkajúcej sa sťažovateľky) v spojení s postupom a uznesením Okresnej prokuratúry B. č. k. Pv 349/98-9 z 5. mája 1998, ako aj postupom a uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru B., Úradu justičnej a kriminálnej polície sp. zn. ČVS: OUV-329/98 Fr zo 14. januára 2004 (v časti týkajúcej sa sťažovateľky) v spojení s postupom a uznesením Okresnej prokuratúry B. č. k. 1 Pv 124/03-220 z 24. februára 2004 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. S. o d m i e t a pre nedostatok svojej právomoci.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. mája 2004 doručená sťažnosť z 3. mája 2004 M. S. (ďalej len „sťažovateľka“), K., zastúpenej advokátom Mgr. R. T., PhD., B., ktorou namietala porušenie práva „nebyť stíhaná inak ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon a právo nebyť stíhaná opätovne za ten istý skutok“ podľa čl. 17 ods. 2 a čl. 50 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 4 ods. 1 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „protokol k dohovoru“) postupom a uznesením Okresného úradu vyšetrovania Policajného zboru B. (ďalej len „okresný úrad vyšetrovania“) sp. zn. ČVS: OÚV-329/51-02-04/98 Dd z 9. apríla 1998 (v časti týkajúcej sa sťažovateľky) v spojení s postupom a uznesením Okresnej prokuratúry B. (ďalej len „okresná prokuratúra“) č. k. Pv 349/98-9 z 5. mája 1998, ako aj postupom a uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru B., Úradu justičnej a kriminálnej polície (ďalej len „okresné riaditeľstvo“) sp. zn. ČVS: OUV-329/98 Fr zo 14. januára 2004 (v časti týkajúcej sa sťažovateľky) v spojení s postupom a uznesením okresnej prokuratúry č. k. 1 Pv 124/03-220 z 24. februára 2004.

Zo sťažnosti vyplynulo, že uznesením vyšetrovateľa okresného úradu vyšetrovania z 9. apríla 1998 sp. zn. ČVS: OÚV-329/51-02-04/98 Dd bolo (aj) voči sťažovateľke vznesené obvinenie pre trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a) a ods. 2 písm. a) Trestného zákona.

Proti tomuto uzneseniu vyšetrovateľa sťažovateľka podala 17. apríla 1998 písomnú sťažnosť, ktorá bola uznesením prokurátorky okresnej prokuratúry z 5. mája 1998 č. k. Pv 349/98-9 podľa § 148 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodná zamietnutá.

Uznesením vyšetrovateľa okresného riaditeľstva zo 14. januára 2004 sp. zn. ČVS: OUV-329/98 Fr bolo začaté trestné stíhanie (aj) proti sťažovateľke a podľa

§ 23 ods. 3 Trestného poriadku (per analógiám) boli s poukazom na § 20 ods. 1 Trestného poriadku spojené na spoločné konanie trestné veci L. A. s trestnou vecou vedenou voči sťažovateľke.

Proti týmto uzneseniam vyšetrovateľa podala sťažovateľka sťažnosť (o spojení vecí) a podaním z 30. januára 2004 podala podľa § 167 Trestného poriadku na okresnú prokuratúru prostredníctvom svojho obhajcu žiadosť o preskúmanie zákonnosti postupu vyšetrovateľa, ktorou žiadala zastavenie trestného stíhania vedeného proti nej, pretože toto je vedené pre skutok, o ktorom už bolo súdom právoplatne rozhodnuté.

Prokurátorka okresnej prokuratúry uznesením z 24. februára 2004 č. k. 1 Pv 124/03-220 zamietla sťažnosť sťažovateľky podľa § 148 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú a prípisom z 26. februára 2004 č. k. 1 Pv 124/03-222 v súvislosti s vybavením žiadosti jej oznámila, že postup vyšetrovateľa v trestnej veci považuje za správny a v súlade so zákonom. Obe podania boli sťažovateľke doručené prostredníctvom jej právneho zástupcu 3. marca 2004.

Sťažovateľka vo vzťahu k postupu vyšetrovateľa okresného úradu vyšetrovania a prokurátorky okresnej prokuratúry, ako aj k sťažnosťou napadnutým ich uzneseniam namieta predovšetkým, že je voči nej opätovne vedené trestné stíhanie pre skutok, o ktorom už bolo súdom právoplatne rozhodnuté. V tomto ohľade poukázala na skutočnosť, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava III z 23. júna 1998 sp. zn. 5 T 42/98 bola uznaná za vinnú zo spáchania trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a podľa § 24 ods. 1 písm. a) citovaného zákona bolo upustené od jej potrestania. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 23. júna 1998. Ďalej uviedla, že skutky, pre ktoré je stíhaná *„nie je možné považovať za samostatné skutky s možnosťou ich kvalifikovania ako samostatných trestných činov, ale môže ísť nanajvýš o tri čiastkové útoky jedného pokračovacieho trestného činu, ktorý by naplnil skutkovú podstatu trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa“*, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté. Napokon uviedla, že *„Vzhľadom na skutočnosti uvedené (...) mám za to, že v danom prípade ohľadne skutku druhého a skutku tretieho môže ísť nanajvýš*

o pokračovanie v trestnom čine v zmysle § 89 ods. 19 TrZ a z dôvodu, že v tejto trestnej veci (...) už existuje právoplatné rozhodnutie súdu, ktoré zakladá prekážku res iudicata, moje trestné stíhanie na základe Uznesenia vyšetrovateľa (...) je podľa § 11 ods. 1 písm. f) TrP neprípustné a moje obvinenie nezákonné“.

Na základe argumentácie obsiahnutej v sťažnosti sťažovateľka zastáva názor, že postupom a rozhodnutiami označených orgánov boli porušené jej ústavou chránené práva, a preto navrhuje, aby ústavný súd vo veci jej sťažnosti rozhodol nasledovne:

„1. Okresné riaditeľstvo PZ B., úrad justičnej a kriminálnej polície uznesením zo dňa 9. 4. 1998, ČVS OÚV-329/51-02-04/98 Dd, ktorým bolo sťažovateľke vznesené obvinenie pre trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) TrZ na skutkovom základe uvedenom v bode II. výrokovej časti tohto uznesenia a Okresná prokuratúra B. uznesením zo dňa 5. 5. 1998, č. k. Pv 349/98-9, ktorým zamietla sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu Okresného riaditeľstva PZ B., úrad justičnej a kriminálnej polície zo dňa 9. 4. 1998, ČVS OÚV-329/51-02-04/98 Dd, porušili právo sťažovateľky nebyť stíhaná inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, zakotvené v čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, právo sťažovateľky nebyť stíhaná za čin, za ktorý bola už právoplatne odsúdená, zakotvené v čl. 50 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a právo sťažovateľky nebyť opakovane súdená alebo trestaná zakotvené v čl. 4 ods. 1 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Okresné riaditeľstvo PZ B., úrad justičnej a kriminálnej polície uznesením zo dňa 14. 1. 2004, ČVS OUV-329/98 Fr, ktorým bolo sťažovateľke vznesené obvinenie pre trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a) TrZ na skutkovom základe uvedenom v bode II. výrokovej časti tohto uznesenia a Okresná prokuratúra Bratislava II uznesením zo dňa 24. 2. 2004, č. k. 1 Pv 124/03-220, ktorým zamietla sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu Okresného riaditeľstva PZ B., úrad justičnej a kriminálnej polície zo dňa 14. 1. 2004, ČVS OUV-329/98 Fr, porušili právo sťažovateľky nebyť stíhaná inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, zakotvené v čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, právo sťažovateľky nebyť stíhaná za čin, za ktorý bola už právoplatne odsúdená, zakotvené v čl. 50 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a právo sťažovateľky nebyť opakovane súdená alebo trestaná zakotvené v čl. 4 ods. 1 Protokolu č. 7 k Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

3. Okresné riaditeľstvo PZ B., úrad justičnej a kriminálnej polície uznesením zo dňa 14. 1. 2004, ČVS OUV-329/98 Fr, ktorým došlo k spojeniu trestných vecí sťažovateľky, stíhanej na základe uznesenia Okresného riaditeľstva PZ B., úrad justičnej a kriminálnej polície zo dňa 9. 4. 1998, ČVS OÚV-329/51-02-04/98 Dd a na základe uznesenia Okresného riaditeľstva PZ B., úrad justičnej a kriminálnej polície zo dňa 14. 1. 2004, ČVS OUV-329/98 Fr, na spoločné konanie s ďalšími trestnými vecami iných obvinených a Okresná prokuratúra B. uznesením zo dňa 24. 2. 2004, č. k. 1 Pv 124/03-220, ktorým zamietla sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu Okresného riaditeľstva PZ B., úrad justičnej a kriminálnej polície zo dňa 14. 1. 2004, ČVS OUV-329/98 Fr, porušili právo sťažovateľky nebyť stíhaná inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, zakotvené v čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, právo sťažovateľky nebyť stíhaná za čin, za ktorý bola už právoplatne odsúdená, zakotvené v čl. 50 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a právo sťažovateľky nebyť opakovane súdená alebo trestaná zakotvené v čl. 4 ods. 1 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

4. Okresné riaditeľstvo PZ B., úrad justičnej a kriminálnej polície postupom, ktorým trestné stíhanie sťažovateľky vedené na základe uznesenia Okresného riaditeľstva PZ B., úrad justičnej a kriminálnej polície zo dňa 9. 4. 1998, ČVS OÚV-329/51-02-04/98 Dd a na základe uznesenia Okresného riaditeľstva PZ B., úrad justičnej a kriminálnej polície zo dňa 14. 1. 2004, ČVS OUV-329/98 Fr podľa § 172 ods. 1 písm. d) TrP nezastavilo a v trestnom stíhaní sťažovateľky pokračovalo, porušilo právo sťažovateľky nebyť stíhaná inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, zakotvené v čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, právo sťažovateľky nebyť stíhaná za čin, za ktorý bola už právoplatne odsúdená, zakotvené v čl. 50 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a právo sťažovateľky nebyť opakovane súdená alebo trestaná zakotvené v čl. 4 ods. 1 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

5. Okresná prokuratúra B. postupom, ktorým trestné stíhanie sťažovateľky vedené na základe uznesenia Okresného riaditeľstva PZ B., úrad justičnej a kriminálnej polície zo dňa 9. 4. 1998, ČVS OÚV-329/51-02-04/98 Dd a na základe uznesenia Okresného riaditeľstva PZ B., úrad justičnej a kriminálnej polície zo dňa 14. 1. 2004, ČVS OUV-329/98 Fr podľa § 172 ods. 1 písm. d) TrP nezastavila a v trestnom stíhaní sťažovateľky pokračovala,

porušila právo sťažovateľky nebyť stíhaná inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, zakotvené v čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, právo sťažovateľky nebyť stíhaná za čin, za ktorý bola už právoplatne odsúdená, zakotvené v čl. 50 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a právo sťažovateľky nebyť opakovane súdená alebo trestaná zakotvené v čl. 4 ods. 1 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

6. Uznesenie Okresného riaditeľstva PZ B., úrad justičnej a kriminálnej polície zo dňa 9. 4. 1998, ČVS OÚV-329/51-02-04/98 Dd v spojení s uznesením Okresnej prokuratúry B. zo dňa 5. 5. 1998, č. k. Pv 349/98-9 sa v časti týkajúcej sa sťažovateľky zrušujú.

7. Uznesenie Okresného riaditeľstva PZ B., úrad justičnej a kriminálnej polície zo dňa 14. 1. 2004, ČVS OUV-329/98 Fr v spojení s uznesením Okresnej prokuratúry B. zo dňa 24. 2. 2004, č. k. 1 Pv 124/03 - 220, sa v časti týkajúcej sa sťažovateľky zrušujú.

8. Uznesenie Okresného riaditeľstva PZ B., úrad justičnej a kriminálnej polície zo dňa 14. 1. 2004, ČVS OUV-329/98 Fr v spojení s uznesením Okresnej prokuratúry B. zo dňa 24. 2. 2004, č. k. 1 Pv 124/03-220, sa v časti týkajúcej sa sťažovateľky zrušujú.

9. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľke ako primerané finančné zadostučinenie peňažnú sumu vo výške 25.000,- Sk, ktorú jej je povinné zaplatiť Okresné riaditeľstvo PZ B., úrad justičnej a kriminálnej polície a peňažnú sumu vo výške 50.000,- Sk, ktorú jej je povinná zaplatiť Okresná prokuratúra B., to všetko do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

10. Okresné riaditeľstvo PZ B., úrad justičnej a kriminálnej polície a Okresná prokuratúra B. sú povinní spoločne a nerozdielne uhradiť trovy konania k rukám advokáta Mgr. R. T., PhD., B. do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

Výšku primeraného finančného zadostučinenia sťažovateľka odôvodnila nasledovne:

„1. Postupom orgánov činných v trestnom konaní došlo jednak k porušeniu mojich ústavných práv, jednak k porušeniu môjho práva chráneného Dohovorom.

2. Porušenie môjho práva bolo osobitne svojvoľné a hrubé.

3. Porušenie práva ne bis in idem možno kvalifikovať ako jedno z najzávažnejších porušení Ústavy SR a Dohovoru.

4. K porušeniu mojich práv došlo rozhodovaním a postupom orgánov činných

v trestnom konaní, ktorých úlohou je práve opak, a to ochrana práv a oprávnených záujmov fyzických a právnických osôb. Vzhľadom na to som trpela pocitmi neistoty, krivdy a bezmocnosti a bola u mňa v podstate negovaná dôvera v možnosť poskytnutia spravodlivosti v štáte.

5. Osobitne významnou okolnosťou je aj doba, po ktorú som v rozpore s Ústavou SR a Dohovorom trestne stíhaná.

6. Skutočnosť, že som už 6 rokov v rozpore s Ústavou SR a Dohovorom trestne stíhaná, sa už nedá napraviť ani odstrániť.

Účelom ústavnej sťažnosti je ochrana porušených Ústavou SR chránených práv (čl. 127 Ústavy SR). V danom prípade možno ochranu týchto práv dosiahnuť jednak zrušením v tejto sťažnosti namietaných uznesení a zmiernením (reparáciou) následkov, ktoré porušenie práv vyvolalo konštatovaním porušenia Ústavy SR a Dohovoru a priznaním primeraného zadosťučinenia v peniazoch. Ústavná sťažnosť v danom prípade plní aj funkciu účinného právneho prostriedku nápravy podľa čl. 13 Dohovoru (rozsudok Súdu vo veci Kudla proti Poľsku z 26. 10. 2000, § 165).“

II.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Vychádzajúc z obsahu sťažnosti bolo úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní preskúmať, či postupom a uznesením vyšetrovateľa okresného úradu vyšetrovania sp. zn. ČVS: OÚV-329/51-02-04/98 Dd z 9. apríla 1998 (v časti týkajúcej sa sťažovateľky), ktorým bolo vznesené obvinenie (aj) voči sťažovateľke v spojení s postupom a uznesením okresnej prokuratúry č. k. Pv 349/98-9 z 5. mája 1998, ktorým bola zamietnutá sťažnosť sťažovateľky proti uvedenému uzneseniu vyšetrovateľa, ako aj postupom a uznesením okresného riaditeľstva sp. zn. ČVS: OUV-329/98 Fr zo 14. januára 2004 (v časti týkajúcej sa sťažovateľky), ktorým bolo začaté trestné stíhanie (aj) sťažovateľky a boli spojené na spoločné konanie trestné veci v spojení s postupom a uznesením okresnej prokuratúry 1 Pv 124/03-220 z 24. februára 2004, ktorým bola zamietnutá sťažnosť sťažovateľky proti uvedeným uzneseniam vyšetrovateľa, boli porušené namietané základné práva sťažovateľky.

Ústavný súd v tejto súvislosti predovšetkým konštatuje, že sťažnosť sťažovateľky smeruje proti postupu a rozhodnutiam vyšetrovateľa a dozorujúceho prokurátora okresnej prokuratúry, t. j. proti orgánom prípravného konania, pričom ústavnému súdu bola sťažnosť doručená v štádiu prípravného konania, t. j. v tom štádiu trestného konania, keď o odôvodnenosti, a teda zákonnosti a ústavnosti trestného stíhania sťažovateľky meritórne zatiaľ všeobecné súdy nerozhodovali (pozn. ústavného súdu – na príslušnej prokuratúre

bolo ústavným súdom telefonicky zistené, že v čase rozhodovania ústavného súdu je vec stále v štádiu prípravného konania).

Ústavný súd pri predbežnom prerokúvaní sťažnosti sťažovateľky dospel k záveru, že platná právna úprava trestného konania umožňuje sťažovateľke ako obvinenej, a príp. aj v ďalšom štádiu trestného konania (po prípadnom vznesení obžaloby) ako obžalovanej v rámci uplatnenia práva na obhajobu právne účinným spôsobom namietat' porušenie svojich základných práv a slobôd garantovaných ústavou, ku ktorým malo dôjsť v dôsledku nezákonného postupu vyšetrovateľa a dozorujúceho prokurátora v predmetnej trestnej veci. Tak ako súd prvého stupňa, ktorý bude (je) oprávnený konať a rozhodovať v trestnej veci sťažovateľky, aj odvolací súd v prípade podania odvolania v predmetnej trestnej veci je súdom s plnou jurisdikciou, v právomoci ktorého je posúdenie všetkých relevantných skutkových aj právnych okolností prípadu vrátane zákonnosti a ústavnosti postupu orgánov prípravného konania v trestnej veci sťažovateľky v štádiu trestného stíhania predchádzajúcemu podaniu obžaloby (obdobne napr. III. ÚS 75/05, alebo III. ÚS 109/05), t. j. aj skutočností, ktoré vytýka sťažovateľka postupu vyšetrovateľa a dozorujúceho prokurátora v predloženej sťažnosti.

Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že trestné konanie predstavuje od svojho začiatku až po koniec organický celok, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizáciou garancií na ochranu práv a slobôd zo strany orgánov činných v trestnom konaní môžu a majú naprávať, resp. korigovať prípadné predchádzajúce pochybenia týkajúce sa aj porušenia základných práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy. Preto spravidla až po právoplatnom skončení trestného konania možno sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy namietat' porušenia ústavou chránených základných práv a slobôd, ku ktorým došlo v priebehu trestného konania a neboli v jeho priebehu odstránené. Skutočností, ktoré uviedla sťažovateľka v sťažnosti, neumožňujú vyvodiť taký záver, že by ňou namietané porušenie označeného základného práva nebolo možné odstrániť pred všeobecným súdom.

Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľka mala a má v systéme všeobecného súdnictva k dispozícii účinné prostriedky na ochranu svojich základných práv, ktoré mali byť porušené postupom a označenými rozhodnutiami vyšetrovateľa a dozorujúceho prokurátora. Za daných okolností podľa názoru ústavného súdu neexistuje ústavný dôvod na to, aby ústavný súd vstupoval v predmetnej trestnej veci sťažovateľky do právomoci všeobecných súdov. Naopak, skutočnosť, že všeobecné súdy môžu podľa platného právneho poriadku sťažovateľke poskytnúť účinnú ochranu jej práv a slobôd chránených ústavou, vylučuje právomoc ústavného súdu, a preto ústavný súd v tejto časti odmietol sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa návrhom sťažovateľky o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia a náhrady trov právneho zastúpenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. apríla 2007